

GONIEC CZESTOCHOWSKI

DZIEŃNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI.

Uchwały Zjazdu rzemieślniczego w Warszawie

W trzecim dniu Zjazdu rzemieślniczego uchwalone zostały następujące rezolucje:

- 1) Usunięcie wszelkich rozbieżności w organizacjach rzemieślniczych przez ustalenie jednolitych programów działalności.
- 2) rozszerzenie działalności rzemieślniczych instytucji kredytowych i zorganizowanie współpracy tych instytucji. Należy z inicjatywy Centralnego Tow. Rzemieślniczego zwołać zjazd przedstawicieli instytucji kredytowych rzemieślniczych z udziałem wybitnych znawców w celu ustalenia programu i formy ściślejszej współpracy wszystkich instytucji kredytu rzemieślniczego.
- 3) pozyskanie od naczelnych państwowych instytucji kredytowych odpowiednich kredytów na potrzeby rzemiosła.
- 4) otrzymywanie od instytucji państwowych i samorządowych wszystkich zamówień, które warsztaty rzemieślnicze mogą wykonać. Organizacje rzemieślnicze powinny czuwać nad tem komu zamówienia rządowe i samorządowe są rozdzielane.
- 5) prowadzenie produkcji rzemieślniczej pod hasłem: dobry i tani wyrób; zabiegać o zniesienie warsztatów prowadzonych przez instytucje państwowe i komunalne robiących nielegalną konkurencję rzemiosłu, ewentualnie ograniczenia ich działalności do użytku wewnętrznego, 6) zorganizowanie w każdym mieście i miasteczku stałych jarmarków rzemieślniczych, w których miejscowi mieszkańcy i okoliczna ludność wiejska mogli by zaopatrywać się w niezbędne przedmioty codziennego użytku.
- 7) zorganizowanie składnic hurtowych, zaopatrzonych w surowce, półfabrykaty i narzędzia. Należy w tej sprawie porozumieć się z ministerstwem przemysłu i handlu oraz z organizacjami kupiectwa polskiego.
- 8) zorganizowanie ściślejszej współpracy organizacji rzemieślniczych przy rozmieszczaniu warsztatów rzemieślniczych na obszarach Rzeczypospolitej oraz zorganizowanie pomocy dla tych rzemieślników, którzy przenoszą swoje warsztaty z jednego miasta do drugiego.
- 9) uznanie za obywatelski obowiązek i szlachetny czyn wobec narodu i państwa wykształcenie w zawodzie i przygotowanie do samodzielnego prowadzenia warsztatów jaknajwiększej ilości uczniów i czeladników rzemieślniczych.
- 10) zorganizowanie w całym kraju propagandy wyjaśniającej ludności jak wielkie znaczenie posiada dobrze zorganizowany warsztat rzemieślniczy dla produkcji narodowej, jako obfito źródło bogactwa narodu i państwa.

W sprawach podatkowych zjazd rzemieślników, wychodząc ze słusznego założenia, że wysokość podatku musi być tak umiarkowana, aby nie niszczyła warsztatów pracy i że opodatkowania winien być dochód, a nie majątek, uważa, że reforma podatkowa winna dążyć do zmniejszenia ilości podatków i do powszechnego, równomiernego i sprawiedliwego rozłożenia poborów, oraz wytknięcia właściwych terminów pracy.

W rezolucjach z dziedziny socjalnej zjazd domaga się:

Przedłużenia czasu pracy do 18 godzin istotnych zajęć z dopuszczeniem do dobrowolnego porozumiewania się z pracownikiem co do pracy poza temi godzinami; przedłużenia czasu pracy w budownictwie i zajęciach sezonowych do 10 godzin dziennie.

Wszelkie ubezpieczenia socjalne celem zaoszczędzenia kosztów administracyjnych winny być zjednoczone w jedną instytucję ubezpieczającą.

Ochnienie stawek do kas chorych naj

Przed zebraniem (nowego gabinetu francuskiego. Nowi ministrowie francuscy przed rozpoczęciem obrad pierwszego posiedzenia musieli wytrzymać krzyżowy ogień obiektywów fotograficznych.

wyżej do 6 proc. od robocizny. Doposażenie kas zastępczych, zmiana ordynacji wyborczej przez zrównanie praw pracodawców i pracowników i także ustanowienie opłat, ograniczenie powszechności ubezpieczeń dla zarabiających powyżej 400 złotych miesięcznie, ustalenie ryczałtowych opłat od uczni do wysokości 2 zł. miesięcznie, egzekwowanie należności jedynie na drodze sądowej.

Przedłużenie czasu pracy o tę ilość godzin jaką obejmuje urlop, obniżenie płacy za urlop według normy dniówki powszedniej.

Zjazd wypowiada się za koniecznością zjednoczenia całego polskiego rzemieślnictwa w jedną organizację, stojącą na gruncie gospodarczym.

Zjazd zwraca się do rządu, a wszczę gołności do pp. ministrów skarbu i przemysłu i handlu z żądaniem o należną rzemiosłowi i rękodziełom polskim na równi z innymi gałęziami wytwórczości krajowej, opiekę i pomoc, domagając się przedewszystkiem bezwzględnego uruchomienia ustalonej już w zasadzie akcji, pomocy kredytowej, której prowadzenie przekazane zostało Pocztowej Kasie Oszczędności.

Sytuacja polityczna we Francji

Zamęt w przeprowadzaniu sanacji skarbowej państwa coraz większy

Paryż. — Zamęt w sytuacji politycznej jest coraz większy. Stan pogarsza fakt, że sam rząd traci głowę. Rozchodzą się wciąż sprzeczne wiadomości, nietylko prywatne, ale nawet urzędowe. — Wskutek tego koła polityczne i opinia publiczna zdradzają duże zdenerwowanie. W tym tygodniu już dwa razy zdarzyło się, że jakiś komunikat rządowy, był ogłoszony i jeszcze w tym samym dniu demontowana przez Caillaux, albo Brianda. Na przykład urzędowy komunikat zaprzeczył, jakoby gubernator banku Francuskiego podjął rokowania z dyrektorami banku angielskiego i Federal Re

zerwe Banku w Ameryce o rozpoczęcie międzynarodowej akcji dla stabilizacji franka, i tego samego dnia rokowania te zostały urzędowo potwierdzone. Wobec takich sprzeczności trudno jest z tych różnych poglądów wydzielić fałszywe od prawdziwych.

Dzienniki wczorajnie pomimo wszystko twierdzą nadal, że wyżej wspomniane rokowania nietylko są przygotowane, ale że już jutro mają się zacząć. — Caillaux ma w najbliższych dniach wyjechać do Londynu, celem konferowania z Churchillem w sprawie długów.

Prof. Kemmerer w Warszawie

Jaki charakter posiada misja rzeczoznawców amerykańskich?

Warszawa. — Wczoraj o godz. 8 wie czorem przybyła do Warszawy misja amerykańska w liczbie 13 osób z prof. Kemmererem na czele. Na dworcuku letowym powitali gości amerykańskich wyżsi urzędnicy ministerjum skarbu z p. J. Danglem na czele oraz wyżsi urzędnicy M. S. Z.

Misja prof. Kemmerera nie jest związana z żadnym konsorzjum bankowem czy finansowem, lecz przybyła do Polski na zaproszenie rządu w celu wydania swej fachowej opinii o zamierzeniu naszych w kierunku ożywienia i odbudowy życia gospodarczego. Misja ta zbada stan dzisiejszy naszych przedsiębiorstw państwowych, a również i stan gospodarki prywatnych przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych. Zadaniem misji jest oprócz tego wydanie opinii w kwestjach naszego prawodawstwa gospodarczego i

programu gospodarczego rządu. Wyniki prac prof. Kemmerera i jego wybitnych współpracowników w niewątpliwie posłużą rządowi przy pracy nad sanacją i ożywieniem życia gospodarczego.

Charakter misji prof. Kemmerera jest analogiczny do misji p. Hiltona Younga, z którego rad i wskazówek rząd w swoim czasie korzystał. Pierwsza bytność prof. Kemmerera chociaż pozwoliła mu tylko pobieżnie zapoznać się ze stanem naszego życia gospodarczego, jednakże przybyła się w dużym stopniu do wyrobienia przychylniej opinii o Polsce wśród sfer przemysłowych i bankowych. Poglębienie tej opinii przez obecną misję niewątpliwie wpłynie na możliwość stworzenia w Ameryce warunków, w których można będzie mówić o współpracy kapitału amerykańskiego w Polsce.

Faktyczny dyktator Rosji.

Co ukrywa się poza walką „opozycji” ze Stalinem?

W rosyjskim emigracyjnym „Socialistycznej Wiestki” ukazał się w ostatnich dniach wysoce ciekawy list moskiewskiego korespondenta tego dziennika, poświęcony oświetleniu walki, jaka już od pewnego czasu w łonie centralnego komitetu partii komunistycznej toczy się lub może raczej

odgrywana jest między większością i t. zw. „opozycją”.

Według informacji, które mają być najzupełniej pewne, korespondent przedstawia w następującym obrazie istotę walki, której faktu nie neguje, lecz którą stara się sprowadzić do jej właściwego sensu.

„Pozornie „opozycja” z Trockim zarzuca rządzącej większości „kukulaków” (wzbożonych włóścian), uchybienie interesom robotniczej ludności. Oczywiście są to tylko osłony rzeczywistej walki jedynie o

dorwanie się do władzy.

Otóż w tej walce właśnie ostatnio zaszedł fakt, który, jak twierdzi socjalistyczny korespondent, może mieć bardzo doniosłe konsekwencje. Trocki miał stracić nadzieję obalenia dyktatora partii Stalina i jego ludzi akcją „opozycji” i porozumiał się ze swoimi dotychczas zaciekłymi antagonistami, członkami obecnego Politbiura, Kamie niewem-Rosenfeldem i Zinowjewem-Ap felbaumem. W myśl planu ułożonego już wspólnie kandydaci na nową, „trójkę rządzącą”, modyfikując dotychczasową taktykę, na ostatnim posiedzeniu centralnego komitetu całą akcję opozycji wycelowali nie bezpośrednio przeciw Stalinowi lecz przeciw dwóm pozostałym członkom obecnej „trójki” rządzącej, faktycznie drugorzędny pomocnikom Stalina, Rykowowi, figurującemu w „Cikl” jako prezes, t. j. jako prezydent sowieckiej federacji.

Wielką sensacją był fakt, że Stalin jakgdyby rozmyślnie słabo bronił ludzi, którzy są nawnazwany decydującymi podporami jego stanowiska, że ta obrona nawet postępu tych ludzi grzebała, doprowadzając do znacznych sukcesów „opozycji”.

Korespondent rosyjski tłumaczy to trową Stalina przed możliwością przechylenia się Dzierżyńskiego na korzyść kandydatów do nowej „trójki”. W związku z tem korespondent podaje informacje, które zasługują na podkreślenie. „Dzisiaj — pisze — jest Dzierżyński dzierżycielem zwierzchniej władzy w Rosji.

Stalio jest powszechnie uznanym dyktatorem partii, jednak trzymający się za kulami Dzierżyński jest dyktatorem rządu i posiada oczywiście nieślószczenie więcej potęgi niż ten towarzyszy, któremu obecnie on formalnie służy”.

O to właśnie, aby Dzierżyński teraz „formalnie służył” nie Stalinowi lecz Trockiemu i jego ludziom toczy się cała akcja, która faktycznie sprowadza się do zabiegów, intryg, wszelakich podchodów w rezultacie tylko o laskę Dzierżyńskiego. Stanowisko Stalina na ostatnim posiedzeniu komitetu, wciąż według socjalistycznego rosyjskiego, zresztą oczywiście anonimowego korespondenta, najprawdopodobniej znaczna, że Stalin zrezygnował z utrzymania dotychczasowego stanu rzeczy w piastowaniu tyranii nad Rosją i że wysiłki jego sprowadza się teraz jedynie do prób „wygrzyzenia” z grona kandydatów do nowej „trójki” bądź Kamieniewa bądź Zinowiewa i zajęcia jego miejsca przy boku znowu „wschodzącego” Lwa Bronsztajna.

TELEGRAMY.

Anglja sprowadza węgiel.

Londyn. Rząd angielski zdecydował się zakupić większe ilości węgla zagranicą z funduszy rezerwowych i planuje przedłożenie izbie gmin odpowiedniego projektu w przyszłym tygodniu. W uzasadnieniu żądanej kredyty stwierdza rząd angielski, że bez dostatecznej ilości węgla sprowadzonego z zagranicy przemysł angielski nie będzie mógł pracować. Import węgla z zagranicy jest konieczną potrzebą.

Z decyzji rządu wynika, że wszelkie widoki na złagodzenie strajku górników węglowych przy pomocy rokowań zostały pogrzebane.

Spadek franka.

Paryż. Nowy gwałtowny spadek kursu franka francuskiego, który obniżył się do niebywałego jeszcze poziomu 180 franków za jeden funt sterlingowy wywołał uczucie paniki w sferach giełdowych. W kolach gospodarczych stwierdzają, iż mimo radykalnych obietnic Caillaux ani przemysł francuski, ani banki, ani finansjeria międzynarodowa nie posiadają dostatecznego zaufania do osoby obecnego ministra skarbu. W kuluarach parlamentarnych wytworzona sytuację komentują jako

